

An abstract artwork featuring a large, detailed eye in the upper left quadrant, looking towards the center. The eye is rendered with realistic shading and a grid-like texture. The background is a complex composition of green and blue tones, with a prominent grid pattern on the left side. Below the eye, there are stylized, overlapping green shapes that resemble leaves or foliage. The overall style is painterly and textured.

TOINEN LUONTO

ILMASTOTARINOITA

TOINEN LUONTO

TOINEN LUONTO

ILMASTOTARINOITA

LA CISKÄ -JULKAISU 2

Toinen luonto: Ilmastotarinoita
La Ciska -julkaisu 2

Tekstien, kuvien ja kannen © tekijät 2023
Toimitus: Ville Hankipohja, Pirja Hyyryläinen, Seppo Kallio,
Venla Lintunen
Kansi: Seppo Kallio

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-33-0758-2

SISÄLTÖ

Ville Hankipohja

Mistä auringon tunnistaa? 7

Mervi Härmäläinen

Sikamaista 25

Seppo Kallio

Fossiili 41

Pirja Hyyryläinen

Viimeiset aidat 61

T. Gorgonius

Leveät, aurinkoiset ylämaat..... 111

Venla Lintunen

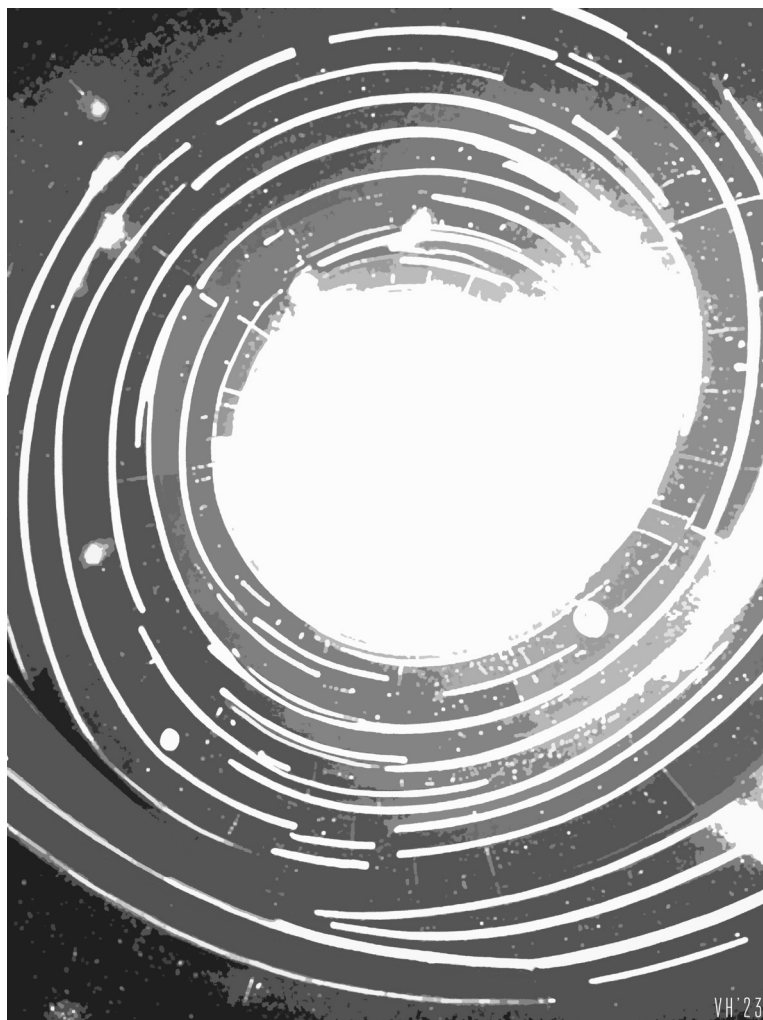
Ovatko sudenkorennot totta?..... 123

Heikki Nevala

Takaisin luontoon..... 137

Esittely

Kirjoittajat 147

Mistä auringon tunnistaa?

Ville Hankipohja

Soren Beck astui aseman ovesta ulos. Ilmalukko suhahti hänen perässään automaattisesti kiinni, vaikka sen sulkeminen oli jo tarpeetonta. Beck vetäisi syvään henkeä. Hänen keuhkonsa täytti raikas, vaikkakin kliinisen puhdas ulkoilma. Alueella ei ollut vielä mitään, mikä olisi tuonut sinne hajuja, joten ilma ei tuoksunut oikeastaan miltään.

Ilmakehä oli toistaiseksi keinotekoisesti tuotettu. Kunhan maaperän hedelmällisyys olisi optimaalinen, istutettaisiin esikasvatetut puut ja kasvit paikoilleen. Pian sen jälkeen luonto ottaisi ilmakehän tuottamisen vastuulleen.

Beck asteli hyvän matkan päähän aseman ovesta, ennen kuin kumartui ja upotti kädessään pitelemänsä laitteen maahan. Sen alalaidassa oli metallinen piikki, joka työntyi syvälle pehmeään maaperään.

Hän katsoi ympärilleen odottaessaan, että laite keräsi tarvittavat tiedot. Sininen horisontti oli hiljalleen värjäytymässä oranssiksi, ja maa oli jo mukavan tummanruskeaa. Kun siinä lopulta kasvaisi kunnan ruohokenttä ja puita, maisema alkaisi

näyttää jo maalta.

”Eihän tässä ole kohta enää edes koti-ikävä”, Beck sanoi itselleen ja siveli viiksiään.

”Mitä sanoit?” hänen lähettyvillään työskentelevä mies kysyi.

”En mitään tärkeää.”

Beck ei ollut käynyt Maassa moneen kuukauteen. Hän ei ollut edes varma, kuinka kauan siitä oli, kun hän oli varsinaisesti astellut maankamaralla. Vaikka aluksella hyppääminen Maan läheisyyteen ei vienyt edes sekuntia, koko muu prosessi oli niin vaivalloinen, ettei Beck halunnut käydä sitä läpi. Jos täältä Marsista pystyisi hyppäämään suoraan Maahan, asia olisi eri, mutta planeettojen painovoimakentät estivät sen jotenkin.

Beck ei ollut muutenkaan koskaan pitänyt aluksilla matkustamisesta. Hänestä oli paljon luonnollisempaa kävellä itse paikasta toiseen. Jos tarve niin vaati, hän mieluummin valitsi magneettijunan kuin aluksen. Ensimmäiset junat Marsiin olisivat tulossa vasta yli vuoden kuluttua, joten eri alueiden välillä joutui yhä kulkemaan aluksilla.

Beckin rannetietokone piippasi, ja hän aukaisi maaperää mittaavan laitteen ohjelmiston. Tiedoista näkyi jo selviä merkkejä maan hedelmällisyydestä. Tämä lohko eteni nopeammin kuin oli aikataulutettu. Nykyisellä tahdilla he olisivat valmiita jo kuun loppuun mennessä. Siitä rapsahtaisi mojova bonus pankkitilille.

Beck oli ollut mukana alusta lähtien, kun Marsia oli ryhdytty maankaltaistamaan. Planeetasta oli terraformattu jo melkein puolet, ja nyt hän oli varmistamassa seuraavan 12 % -lohkon onnistumista.

Hän nosti katseensa näytöltä ja katsoi uudelleen komeaa oranssia taivasta, joka täytti horisontin. Hän unohtui tuijotta-

maan, koska ei olisi vielä muutama vuosi sitten uskonut, että Marsiin saataisiin joskus näin henkeäsalpaavia näkymiä.

Hän rypisti kulmiaan. Mutta eihän Aurinko tuohon suuntaan laskenut?

Samassa hänen rannetietokoneensa piippasi. *Suojapylhä C-223 ei vastaa.*

Hän murahti itsekseen. Pitänee lähettää taas työläinen korjaamaan. Hän sulki viestin ja avasi uudelleen maaperää mittaavan laitteen ohjelmiston. Hän tarkasteli sen lukemia tarkemmin. Kyllä tämä hyvältä näyttää.

Tietokone piippasi uudelleen. *Suojapylhä C-224 ei vastaa.* Mitä helvettiä? Jo toinen?

Piip. *Suojapylhä C-225 ei vastaa.* Piip. *Suojapylhä C-222 ei vastaa.* Piip. *Suojapylhä C-226 ei vastaa.*

Piip. Rannenäyttöön tuli yleishälytys vetäytyä aseman suojaan. Koko C-seinämä oli kaatumassa. Hän nosti katseensa ja huomasi kaikkien työläisten tuijottavan ranteitaan. Horison-tissa oranssi taivas laajeni aivan liian nopeasti.

”Terramyrsky!” hän huusi ja lähti juoksemaan kohti lähintä ilmalukkoa.

Myrskyn edellä kulkeva ilmavirta tönäisi Beckiä ja uhkasi kaataa hänet. Hän kompuroi eteenpäin, mutta pääsi lopulta ilmalukolle. Beck takoi oven vieressä olevaa nappia hädissään. Ilmalukko sihisi ryhtyessään korvaamaan steriloitua sisäilmaa ulkoilmalla. Beck ei ollut koskaan vihannut ilmalukkojen hitautta näin paljon.

Hän vilkaisi taakseen. Oranssi myrskyrintama kohosi niin korkealle, ettei sen ylälaitaa näkynyt. Nopeasti lähestyvä myrsky heitteli edellään isoja maansiirtolaitteita. Ne poukkoilivat tuulen armoilla kuin lasten lelut.

Yksi työntekijöistä, Anderson, ilmestyi hänen vierelleen ja

alkoi hakata nappia. Ilmalukko päästi voitonriemuksen sihahduksen ja avautui. Mies pakotti Beckin väkisin sisään ja kaatui hänen päälleen. Beck kömpi Andersonin alta ja katsoi ulos.

Viisi työläistä juoksi yhä ilmalukkoa kohti. Myrskypilvi saavutti heistä kauimmaisen, jolloin mies kohosi äkisti ilmaan ja katosi oranssin pilven sisään. Anderson ojensi kätensä sulkeakseen ilmalukon, mutta Beck tarttui häntä ranteesta.

”Nuo miehet kuolevat!”

”Me kuolemme, jos en sulje!”

Kaksi muuta katosi pilven sisään. Beck piteli yhä Andersonista kiinni, mutta hänen määrätietoisuutensa mureni nopeasti.

Raju tuuli nosti kaksi viimeistä työläistä ilmaan. Se sysäsi toisen heistä suoraan ilmalukon aukosta sisään, ja mies pamahti voimalla takaseinään. Mukana tulvahti iso pilvi oranssia pölyä, joka täytti tilan kokonaan. Beck löi nyrkkinsä syrjällä ilmalukon nappia, ja se sihahti kiinni. Voimakas imu vetäisi pölyn suodattimiin heidän ympäriltään. He jäivät yskimään paikoilleen.

Työläinen ryhtyi kömpimään vaivalloisesti jaloilleen.

”Oletko kunnossa?” Beck kysyi ja yritti auttaa miestä.

”Käteni on varmaan murtunut.” Mies piteli kättään ja ähki tuskasta, mutta pääsi ylös.

Beck auttoi miehen ilmalukosta käytävään. Anderson oli jo mennyt edeltä ja viittoi heitä käytävän suulta seuraamaan.

”Täällä on muita”, Anderson sanoi.

Oleskelutilassa seisoi neljä henkilöä tuijottamassa ulos isoista tarkkailulaseista. Ne helisivät myrskyn riehuessa eikä ulkona näkynyt muuta kuin oransseja pilvejä. Beck huokaisi helpotuksesta nähdessään tutut kasvot. Vaaleaan asuun pukeutunut Phil oli parisen vuotta sitten saapunut samalla aluk-

TOINEN LUONTO

ILMASTOTARINOITA

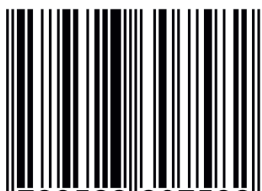
Ihmiskunta on osa luontoa. Suhtautumisemme ympäröivään maailmaan on muuttunut aikakausien, sivilisaatioiden ja teknologian kehittymisen myötä. Rikas luonto ja sopiva ilmasto ovat kuitenkin elämän ehto myös tulevaisuudessa – asumme missä tahansa.

La Ciska -kirjoittajaryhmän toisen antologian scifi- ja fantasianovellit luotaavat ihmisen elinympäristön olemusta aina maankamaralta avaruuteen saakka.

Kirjoittajat

T. Gorgonius, Ville Hankipohja, Pirja Hyyryläinen, Mervi Hämäläinen, Seppo Kallio, Venla Lintunen ja Heikki Nevala

La Ciska -julkaisu 2

9 789523 307582